

til Forsvar for dette Forslag. Den meget ærede Minister yttrede, at der ved det foreliggende Lovforslag ikke er berøvet Fiskerne noget Erhverv, som de forhen have haft; det er vel tilbeels saa, men dog ikke aldeles rigtig; thi forinden Lovens af 1857 emanerede, havde Fiskerne factist Berettigelse til det Fiskeri, hvorom der her er Spørgsmaal, nemlig Plumpfiskeriet. Det har ogsaa viist sig, at der siden 1857 stadigt er fremkommet Klager over, at dette Fiskeri ikke maatte afbenyttes, og det er tillige factist, at de Sogne, der ligge omkring de Bænde, som vi have foreslaaet at give denne Tilladelse til Fiskeri, siden 1857 ere blevne meget bebyrdede med Understøttelse til Fattigvæsenet, netop paa Grund af, at de mange Fiskere, der boe i disse Sogne, ikke have kunnet afbenytte Fiskeriet, idet at Plumpstang var forbudt. Man maa vel lægge Mærke til, at her er Spørgsmaal om nogle dybe Bænde, hvor de sædvanlige Fiske-redskaber ikke kunne afbenyttes, idet at de sædvanlige Halejern paa Stage ikke kunne bruges paa Grund af Bændenes Dybde, og istedet derfor maae Fiskerne, hvis de skulle kunne afbenytte Fiskeriet, bruge Sernene paa Pine. Hvorfor vil man da nu ikke give denne Tilladelse til at bruge denne Fiskemaaede? Man vil ikke gjøre det, siger man, fordi en stor Mængde Aal derved overhugges og spoleres, men det er min Mening, som jeg tør paa- staae ogsaa deles af mange i denne Henseende praktiske Folk, at dette ikke forholder sig saa. Ved Plumpstangen overhugges Aalene ikke mere end ved den sædvanlige Stang med Sern paa Stage; thi hvad der kommer mellem Tænderne paa Sernene, maa blive der, indtil det trækkes op, og jeg troer ikke, at man har Exempel paa, at Fiskehnglen ved Fiskeri med Plumpstang ødelægges mere end ved at fiske paa den anden Maaede. Det forekommer mig derfor, at det ligeoverfor de Fiskere, der boe ved Liimfjorden paa de Punkter, vi have betegnet, vilde være noget haardt at bestemme, at de ikke maae bruge dette Plumpfiskeri, og dersom vort Forslag skulde finde Medhold saavel her i Thinget som i det andet Thing, haaber jeg dog, at den meget ærede Minister ikke derfor vilde fraraade Lovens allerhøieste Sanction. Følge min Overbeviisning maa jeg derfor fremdeles

holde paa Forslaget og ansee det for ønskeligt, at det bliver antaget.

Fsberning: Det er besynderligt — vi

have stadig hørt Beretningerne fra Controllen gaae ud paa, at Fiskeriet var i Tiltagende og Opkomst under den nye Lovgivning, og naar vi høre Medlemmer her udtale sig derom, synes det Modsatte at være Tilfældet; jeg skal inidertid ikke forfølge denne Tankeættæ længere. Det, hvorfor jeg begjærede Ordet, var, fordi den ærede Minister sagde, at dette Lovforslag hvilede paa en Overeenskomst med Monarchiets Finanzminister, som gjorde Krav paa Liimfjorden som en Domaine, naar den blev tagen fra det almene Brug for Fiskeri, og ved Siden af det hørte jeg udtale fra et andet Medlem her (Schulin), at, saavidt jeg forstod ham, en Havnebestyrelse havde med 1 Rd. aarlig affjøbt sig dette andet Ministeriums Indsigelser mod Forbringere ved en Havn. Det forekommer mig at være en høist uheldig Stilling, vi her ere bragte i, naar man har undergivet sig Betingelser af den Art, hvorpaa man, som det synes mig, vil støtte Rettigheder. Jeg troer ikke, der kan bestaae nogen Dominialret over Liimfjorden i den Betydning, hvorom der her kunde være Spørgsmaal; naar Domainen som Besidder af visse Eiendomme, thi Andet er Monarchiets Domaine ikke, skulde kunne gjøre Krav derpaa, saa maatte det være ifølge Høihedsretten, men den Høihedsret, hvorom der her kan være Spørgsmaal, den er Kongerigets provinciale Høihedsret. Høihedsretten er ikke borte fra Kongeriget, fordi vi have denne høiere Statseenhed, paa ingen Maaede. Jeg troer, her maa være en Misforstaaelse, men under enhver Omstændighed forekommer det mig, at naar det først er bragt til Omtale, naar vi først have hørt, at forskjellige Myndigheder i Landet have affjøbt sig denne Tvang eller ere indgaaede paa et Slags Forlig, saa maae vi lære Sagen nøiere at kjende, og jeg skulde derfor spørge den ærede Minister, om han skulde være uwillig til at meddele Rigsdagen de Baa- stande, som Monarchiets Ministre i saa Henseende gjøre, for at vi kunne see, hvorpaa de støtte disse Forbringere, om det er i Henhold til den almindelige Høihedsret, thi saa er det